

Wie ben ik, ook als ik anders ben

Ik zit the Good Docter te kijken op Netflix en het is een aflevering met een vrouw in een ijzeren long. Ze heeft zoveel mensen gemotiveerd met haar energie en haar sterke wil om te leven. Terwijl ze niets kon doen, en jarenlang ligt in een ijzeren long ligt, heeft ze zoveel mensen geïnspireerd om niet bij de pakken neer te zitten en uit je leven halen wat erin zit.

Het raakt me tot diep in mijn ziel, lichaam en botten.

Ik vind mezelf altijd lastig omdat ik niet gewoon mee kan doen met anderen. Ik kan geen dag wandelen in een dierentuin of in de natuur, ik kan niet fietsen, ik heb minder energie dus moet keuzes maken. Ik kan niet fulltime werken, niet wild spelen met kleinkinderen, niet rennen of voetballen, niet zitten op de vloer om met auto's te spelen. Ik kan niet in een tent slapen, geen vakanties houden in wilde natuur.

Ik kan niet 's avonds nog naar een vrouwenclub of sporten en zo kan ik nog wel even doorgaan.

Wat kan ik wel....

Dat is waar het om draait, niet wat ik niet kan....dat is een gegeven.

Wat kan ik wel....lezen, schrijven en delen wat ik weet of meemaak, anderen inspireren, readings maken, Encaustic art tekenen, schilderen, beetje tuinieren, auto rijden, stukje wandelen, uitwaaien op het strand, koken en bakken, huis gezellig maken, genieten van de natuur, parttime werken, tekenen/kleuren/schilderen met kleinkind, knus samen tv kijken, beetje stoeien, kijken bij zwembles. Ik kan mezelf ontwikkelen door te lezen, cursussen te doen, consulten aan te gaan, dingen op te zoeken, te mediteren en te vertrouwen op de seintjes die ik krijg uit de Bron.

Kortom best veel dus en daarbij krijg ik hulp soms uit onverwachte hoek en op sommigen kan ik altijd rekenen.

Door dit te zien en nu op te schrijven komt er een heel ander gevoel over me heen

Ik mag er zijn, zoals ik ben en niet zoals ik mezelf altijd zag en wilde zijn.

Mijn hele leven, tot nu, wilde ik iemand anders zijn. Iemand die kan rennen, voetballen, fietsen, 10 km wandelen.

Niemand tot 'last' zijn omdat ik hulp nodig heb met tuinieren, met zware dingen tillen, als het allemaal even niet lukt omdat ik moe ben.

Ik voel me verdrietig dat ik dit altijd zo gevoeld heb en het nooit heb 'bedacht' dat het goed is zoals het is en hoe en wie ik ben.

Degene dit ik wilde zijn, dat ben ik niet. Al heb ik het zo hard geprobeerd wel te zijn. Ik ben over alle grenzen gegaan, heb diverse keren een burn-out gehad, ik heb diverse chronische ziekten maar het 'licht' ging niet aan en nu door een scene in een serie op Netflix vallen de kwartjes.

Ik wilde zijn wat ik dacht dat mijn omgeving (ouders, familie, medeleerlingen, collega's, vrienden en kennissen, relaties) goed vond en wilde wat ik was. Eerst het verleggen, lieve meegaande meisje.

Daarna gepest op school dus mezelf nog meer aangepast aan alles. Daarna gaan werken en ik moest en zou passen in de werkomgeving. Ik liep mezelf voorbij, deed wat er verwacht werd en veel meer.

Ik wilde aardig gevonden worden en het stempel van hardwerkend, loyaal en lief krijgen.

Ik wilde erbij horen, dat vooral.

Moe of niet, pijn of niet....ik ging ervoor.

Het heeft me veel gebracht (ontwikkelingen, kansen) maar veel te veel gekost.

Maar wat wil ik en wie ben ik....

Zonder al die stempels van 'moeten doen' en wat ik dacht dat ik moest zijn.

Wat ik wil is mensen helpen om zich te ontwikkelen en te inspireren tot een betere versie van henzelf.

Door hen te inspireren, te prikkelen en met 'hulpmiddelen' zoals Encaustic art, readingen, Bach Bloesem therapie, edelstenen, workshops en consulten verder te laten komen op hun pad.

Maar ook wil ik dingen delen die spelen in deze zeer chaotische, veranderende wereld. Niet om mijn mening op te dringen maar juist omdat het mij triggert en wakker maakt en daardoor energie geeft wil ik het delen. Wat de ander ermee doet is niet aan mij en eerlijk gezegd vind ik dat ook minder belangrijk. Ik wil zaken aanreiken omdat ik denk dat het goed is dat het in de openheid komt.

Wat ik geweldig vind om te doen is schrijven over wat mij beweegt in het leven. Daardoor kunnen mensen zich geraakt voelen en wellicht ook een verder stap zetten om zich te ontwikkelen.

Ik wil mensen een kans geven om te zien wie zij in hun zuivere IK/ziel zijn en om te ontdekken hoeveel muurtjes en bescherming ze gebouwd hebben om hun hart.

Net als ik overigens, ik heb hele kasteelmuren om mijn hart gehad, puur uit zelfbescherming.

Ik heb vandaag een reuze stap gezet om mezelf te accepteren, te weten wie ik ben en daar ook gelukkig mee te zijn.

Zo kan je ogen gewoon open gaan terwijl je naar de tv kijkt, het is maar net of je er klaar voor bent en het laat binnen komen.